

сичкытъ си силы, мысляше себе си побѣдитель, тя покры младыя питомецъ на Минерва съ егидата която мждрата богыня бѣ ѿ довърила. Тоеъ часъ Телѣмахъ, на когото силытъ бѣхъ са исчерпали, наченва да са съзема, и колкото повече са съземаше, толкозь Иппій отпадваше; той осѣща една преестественна сила която го очудваше и натискаше. Телѣмахъ го стиска и го напада ту въ туй положеніе ту въ друго; той го завърта и не го оставя една минута да си отдѣхне за да си събере силытъ; найподиръ той го заваля на земята и пада отгорѣ му. Единъ голѣмъ джѣбъ на гората Ида, който сѣкирата на дървоосѣчеца отсича съ хиляды удары, не произвожда въ паданьето си толкози ужасенъ шумъ; земята постенж; сичко на около са потърси.

Между туй заедно съ силата и благоразуміето са завърнж въ Телѣмаха. Едва Иппій паднж подъ него и Одиссеевътъ сынъ съзна погрѣшката която бѣ сторилъ да нападне брата на одного отъ съюзнытъ царѣе комуто бѣ дошълъ на помощъ; той си припомни смутно мждрытъ съвѣты на Ментора; срамъ осѣти за побѣдата си, и видѣ добръ че заслужваше самъ да бжде навытъ. Между туй Фалантъ, обладанъ отъ ярость затече са на помощъ на брата си: той безъ малко бы пронизалъ Телѣмаха съ копіето си, ако да са не боеше че заедно съ него ще прободе и брата си, когото Телѣмахъ държеше подъ себе си въ праха. Сынътъ Одиссеевъ можаше лесно да земе живота на неприятели си, но гнѣвътъ му бѣше са оталожилъ, и той вече друго не мысляше освѣнь какъ да поправи погрѣшката си чрезъ умѣренностьта си. Той са исправи прочее и дума: О Иппіе! за мене е достатъчно да вы научж да не презирате никога моята младость; живѣйте: азъ са удивявамъ на вашата сила и храбрость. Боговетъ ми помогнххж, покорете са на могуществото имъ. Да не мыслимы вече друго освѣнь да са біймы заедно противъ Давнійцытъ.

Когато Телѣмахъ тѣй говоряше, Иппій са исправи покритъ отъ прахъ и кръвъ и разяренъ отъ гнѣвъ и срамъ. Фалантъ не смѣяше да отнеме живота на тогози, който що бѣ дарувалъ толкозь великодушень живота на брата му; той стоеше смаянъ и нерѣшителенъ.